

Sygn. akt IV Ca 61/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Mariusz Jabłoński

Sędziowie SO Małgorzata Balcerak-Tkacz (spr.)

SR del. Milena Gardocka-Kaczmarczyk

Protokolant sekr. sądowy Katarzyna Kowal

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 marca 2017 r. w Warszawie sprawy

z powództwa Towarzystwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko A. J. i T. J.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 25 maja 2015 r., sygn. akt I C 1957/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1 i 4 i zasądza od A. J. i T. J. solidarnie na rzecz Towarzystwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 15.912,96 zł (piętnaście tysięcy dziewięćset dwanaście złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 564,80 zł (pięćset sześćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt groszy) od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1245,80 zł (tysiąc dwieście czterdzieści pięć złotych osiemdziesiąt groszy) od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1245,80 zł (tysiąc dwieście czterdzieści pięć złotych osiemdziesiąt groszy) od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1245,80 zł (tysiąc dwieście czterdzieści pięć złotych osiemdziesiąt groszy) od dnia 11 maja 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1245,80 zł (tysiąc dwieście czterdzieści pięć złotych osiemdziesiąt groszy) od dnia 11 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1279,05 zł (tysiąc dwieście siedemdziesiąt dziewięć złotych pięć groszy) od dnia 11 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1298,05 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych pięć groszy) od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1298,05 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych pięć groszy) od dnia 11 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1298,05 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych pięć groszy) od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1298,05 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych pięć groszy) od dnia 11 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;

-1298,05 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych pięć groszy) od dnia 11 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;

-1298,05 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych pięć groszy) od dnia 11 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;

-1298,05 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych pięć groszy) od dnia 11 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwotę 3.196 zł (trzy tysiące sto dziewięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od A. J. i T. J. solidarnie na rzecz Towarzystwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1996 zł (tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Małgorzata Balcerak-Tkacz Mariusz Jabłoński Milena Gardocka-Kaczmarczyk

IV Ca 61/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 maja 2015 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie w pkt. 1. zasądził od pozwanych A. J. i T. J. solidarnie na rzecz powódki Towarzystwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 19,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia

11 lipca 2013 roku do dnia zapłaty, w pkt. 2. umorzył postępowanie co do kwoty 1.911,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 1.230,26 zł od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 681,44 zł od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia zapłaty, w pkt. 3. oddalił powództwo w pozostałej części, a w pkt. 4. zasądził od powódki na rzecz pozwanych kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, iż strony łączyła umowa najmu lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w W. z dnia 26 sierpnia 2003 roku. Zgodnie z treścią umowy pozwani byli obowiązani do uiszczania czynszu z tytułu najmu lokalu i zaliczek za korzystanie z mediów do 10. dnia każdego miesiąca. Wobec faktu,

że na dzień 25 listopada 2008 roku pozwani zalegali z płatnością czynszu, opłat eksploatacyjnych, funduszu remontowego i odsetek na łączną kwotę 12.707,90 zł wraz

z odsetkami za opóźnienie w wysokości 10.420,11 zł, strony w dniu 25 listopada

2008 roku zawarły ugodę, zgodnie z którą pozwani zobowiązali się do spłaty zadłużenia

w 32 równych ratach przy jednoczesnym uiszczaniu na bieżąco aktualnych opłat

za korzystanie z lokalu, przy czym na poczet zaległości miała być uiszczana kwota 400,00 zł. Wobec braku realizacji przez pozwanych w/w porozumienia, powódka dokonała jego wypowiedzenia pismem z dnia 20 listopada 2012 roku, a następnie pismem z dnia 8 lutego 2013 roku wypowiedziała pozwanym umowę najmu ze skutkiem na dzień 31 marca 2013 roku. Należności za czynsz oraz inne opłaty związane z korzystaniem z lokalu będącego przedmiotem najmu za okres od stycznia 2013 roku do lutego 2014 roku wyniosły

17.843,66 zł przy czym: za styczeń 2013 roku opłaty wyniosły 1.230,26 zł, od lutego

2013 roku do maja 2013 roku opłaty miesięczne to 1.245,80 zł, zaś od czerwca 2013 roku

do lutego 2014 roku opłaty miesięczne wynosiły 1.298,05 zł. Pozwani w okresie objętym żądaniem pozwu wnieśli następujące kwoty na rzecz strony powodowej: 1.900,00 zł w dniu 21 stycznia 2013 roku, 1.600,00 zł w dniu 15 lutego 2013 roku, 1.700,00 zł w dniu 11 marca 2013 roku, 1.500,00 zł w dniu 8 kwietnia 2013 roku, 1.300,00 zł w dniu 14 maja 2013 roku, 1.250,00 zł w dniu 12 czerwca 2015 roku, 1.279,05 zł w dniu 22 lipca 2013 roku, 1.700,00 zł w dniu 14 sierpnia 2013 roku, 1.700,00 zł w dniu 16 września 2013 roku, 1.700,00 zł w dniu 16 października 2013 roku, 1.700,00 zł w dniu 19 listopada 2013 roku, 1.600,00 zł w dniu 30 grudnia 2013 roku, 1.700,00 zł w dniu 24 stycznia 2014 roku i 1.700,00 zł w dniu 26 lutego 2014 roku. W tytule płatności pozwani zwykle wskazywali słowo „czynsz”, nie precyzując o jaki okres chodzi – jedynie w sierpniu 2013 roku użyli również słowa „spłata”. Wobec treści zawartych w tytule płatności oraz faktu, że uгода z 2008 roku dotycząca spłaty zadłużenia pozwanych wynikającego z nieterminowego uiszczania opłat za korzystanie z lokalu została wypowiedziana, strona powodowa dokonywała zaliczeń wpłat pozwanych na najstarsze wymagalne zaległości pozwanych – tj. opłaty za korzystanie z lokalu w okresie

od października 2011 roku do stycznia i lutego 2013 roku – w tym na część żądania pozwu, co do której nastąpiło jego cofnięcie pismem z dnia 26 sierpnia 2014 roku.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w ograniczonym zakresie. Wobec enigmatycznego sformułowania tytułów płatności zawartych na poleceniach przelewu, a ograniczających się przeważnie do określenia „czynsz”, strona powodowa stosując art. 451 § 3 k.c. zaliczała dokonywane przez pozwanych wpłaty na poczet najstarszych wymagalnych należności z tytułu czynszu i innych opłat za korzystanie z lokalu mieszkalnego, stosownie do przedstawionych zestawień, zaliczając również część na poczet kwoty 1.911,70 zł, co do której cofnęła powództwo. Jednakże, w ocenie Sądu Rejonowego, przyjąć należało, iż z okoliczności sprawy wynikało, że poszczególne wpłaty pozwanych dokonywane były z zamiarem realizacji ugody zawartej ze stroną powodową w 2008 roku, zgodnie z którą pozwani mieli uiszczać na bieżąco opłaty za korzystanie z lokalu, a ponadto kwotę rzędu 400 zł na poczet zaległości co do wcześniejszych opłat. Analiza wysokości wpłat dokonywanych przez pozwanych za okres objęty żądaniem pozwu prowadzi bowiem do wniosku, że ich wysokość odpowiadała mniej więcej wysokości bieżącego czynszu powiększonego o kwotę 400 zł (wyjątek stanowiły wpłaty w miesiącach maj, czerwiec i lipiec 2013 r.- w tym ostatnim miesiącu wpłata była o 19 zł niższa od należności z tytułu bieżących opłat). Okoliczność, że ugoda z 2008 roku została wypowiedziana przez stronę powodową, nie miała – w ocenie Sądu Rejonowego - znaczenia dla określenia woli pozwanych w zakresie dokonywanych spłat długu, bowiem w pierwszej kolejności chcieli oni zaspokajać bieżące należności, a z nadwyżki spłacać wcześniejsze zadłużenie. Strona powodowa była związana wskazaniem pozwanych co do tego, który dług chcą zaspokoić stosownie do treści art. 451 § 1 k.c. Jedynie w miesiącu lipcu 2013 roku opłata wniesiona przez pozwanych była niższa od wymagalnej stawki czynszu o 19 zł, i w tym zakresie Sąd Rejonowy powództwo uwzględnił. Umorzenie postępowania we wskazanej w punkcie 2. wyroku części dotyczyło kwoty, co do której strona powodowa cofnęła pozew w piśmie stanowiącym odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty ze względu na jego spłatę. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., obciążając nimi w całości powódkę, ponieważ uległa pozwany co do zdecydowanej części swojego żądania.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła powódka. Wyrok zaskarżyła w zakresie pkt. 3., tj. w części oddalającej powództwo, oraz w zakresie pkt. 4., tj. w części orzekającej o kosztach postępowania. Skarżąca zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału, tj. pisma, w którym powódka wypowiedziała pozwany umowę najmu i poinformowała ich, że w związku z rozwiązaniem umowy najmu są zobowiązani do uiszczenia za lokal odszkodowania za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego w miejsce czynszu najmu, a w konsekwencji ustalenie, że strona pozwana dokonując wpłat w okresie objętym pozvem złożyła oświadczenie o zaliczenie tych wpłat na zaspokojenie bieżących należności za korzystanie z lokalu, a także naruszenie art. 60 w zw. z art. 451 § 1 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego i przyjęcie, że strona pozwana dokonując wpłat w okresie objętym pozvem wskazała, że przedmiotowych wpłat dokonuje na zaspokojenie bieżących opłat za korzystanie z lokalu, a jedynie nadwyżka wpłaty nad bieżącą opłatą jest przeznaczona na spłatę wcześniejszych zobowiązań.

Wskazując na powyższe, powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenia od pozwanych na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w instancji odwoławczej.

Pozwani w odpowiedzi na apelację wniosli o jej oddalenie jako bezzasadnej

oraz o zasądzenie od powódki na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjmuje je za własne. Z uwagi na powyższe, nie zachodzi potrzeba powtórzenia poczynionych już ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., sygn. akt II CSK 18/07, Lex 966804). Należy jednak zaznaczyć, że uzupełniając Sąd Okręgowy zobowiązał powódkę do złożenia pisma przedstawiającego sposób zaliczania przez powoda wpłat dokonanych przez pozwanych w okresie objętym żądaniem pozwu, co nastąpiło pismem z dnia 16 grudnia 2016 roku (kk. 180 – 182).

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez powódkę w apelacji, stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się, zdaniem Sądu Okręgowego, naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. i nie popełnił błędów w istotnych dla sprawy ustaleniach faktycznych. W szczególności, wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Rejonowy uwzględnił w swych rozważaniach okoliczność, iż powódka wypowiedziała pozwany umowę najmu (zob. str. 3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Niemniej jednak, w ocenie Sądu Okręgowego, pomimo prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia prawa materialnego, co skutkowało tym, iż zaskarżony wyrok nie odpowiadał prawu. Zaznaczenia jednak wymaga, iż w obecnym modelu postępowania cywilnego – zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 roku, sygn. akt III CZP 49/07, Legalis – „sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania”. Brak związania sądu apelacyjnego zarzutami prawa materialnego pozwolił tutaj Sądowi na szersze zbadanie zgodności zaskarżonego wyroku z prawem materialnym, niż to wynika z zarzutów podniesionych w apelacji.

Zgodnie z art. 451 § 1 k.c., „dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne”. Paragraf 2 powołanego artykułu stanowi, że „jeżeli dłużnik nie wskazał, który z kilku długów chce zaspokoić, a przyjął pokwitowanie, w którym wierzyciel zaliczył otrzymane świadczenie na poczet jednego z tych długów, dłużnik nie może już żądać zaliczenia na poczet innego długu”. Z kolei paragraf 3 stanowi, że „w braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych – na poczet najdawniej wymagalnego”. Z omawianego przepisu wynika, iż w pierwszej kolejności decyzja co do zarachowania świadczenia na poczet konkretnej należności należy do dłużnika. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2012 roku, sygn. akt IV CSK 233/11, „wola dłużnika zaliczenia spełnionego świadczenia na poczet określonych długów może być wyrażona w dowolny sposób, a jej interpretacja podlega zasadom określonym w art. 65

§ 1 k.c.; o zamiarze dłużnika może świadczyć także wysokość spełnionego świadczenia”. Zgodnie z art. 65 § 1 k.c., „oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje”. Jak się powszechnie przyjmuje, jedną z podstawowych dyrektyw wykładni oświadczeń woli w myśl tzw. kombinowanej metody wykładni oświadczeń woli jest przypisanie oświadczeniu sensu, jaki z treścią komunikatu wiązać mógł potencjalny, racjonalny odbiorca (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2003 roku, sygn. akt I CKN 7/01, Legalis).

W okresie objętym żądaniem pozwu pozwani dokonywali comiesięcznych wpłat

na rzecz powoda (kk. 46 – 55, 58 – 61). Przy ocenie prawnej tego, czy wpłaty dokonywane były zgodnie z zawartą przez strony ugodą (tj. w wysokości bieżącej opłaty za czynsz, powiększonej o kwotę 400,00 zł tytułem spłaty zadłużenia) – tak jak tego chcą pozwani,

czy w całości na poczet zadłużenia za okres poprzedzający okres objęty żądaniem pozwu –

tak jak tego chce powódka, pod uwagę należy wziąć kilka okoliczności. Po pierwsze, wysokość dokonywanych wpłat mimo wszystko – wbrew temu, co przyjął Sąd Rejonowy - dość istotnie różniła się od tego, co zostało ustalone przez strony w ugodzie. Wystarczy wskazać, iż w styczniu 2013 roku nadpłata wyniosła 269,74 zł, a w lipcu 2013 roku niedopłata wyniosła 419,00 zł. Po drugie, strony w ugodzie ustaliły, iż wpłaty dokonywane będą do 15. dnia każdego miesiąca z góry (k. 35v). Jak jednak wynika z potwierdzeń przelewów, 8 z 14 wpłat nastąpiło z uchybieniem tak oznaczonego terminu, przy czym

w kilku przypadkach termin płatności został znacząco przekroczony (zapłata za lipiec 2013 roku nastąpiła 7 dni po terminie, za styczeń 2013 i 2014 9 dni po terminie, za luty 2014 roku 11 dni po terminie, a za grudzień 2013 roku 15 dni po terminie). Nie ulega jednak wątpliwości, iż ani wysokość dokonywanych wpłat, ani termin ich uiszczenia nie mogą w sposób bezwzględny przesądzać o sposobie ich zarachowania. Mają one bowiem bezpośredni wpływ jedynie na saldo rozliczeń między stronami (wysokość wpłat)

oraz na wymagalność odsetek za opóźnienie (termin zapłaty).

Z uwagi na to, iż wpłaty dokonywane były przelewami, analizy wymaga sposób

ich oznaczenia przez pozwanych. Z dołączonych do akt sprawy potwierdzeń przelewów wynika, iż były one tytułowane jako „czynsz”, a w sierpniu 2013 roku jako „czynsz plus spłata”. W ocenie Sądu Okręgowego, tak ogólnikowe oznaczenie przelewów – mając

na względzie to, iż z uwagi na okoliczności nie koryguje go ani wysokość, ani termin zapłaty – nie pozwala na przyjęcie, iż w ocenie potencjalnego, racjonalnego odbiorcy pozwani skorzystali z przysługującego im w myśl art. 451 § 1 k.c. uprawnienia do wskazania,

czy zgodnie z zawartą ugodą zaspokajają bieżący czynsz powiększony o kwotę 400,00 zł,

czy też w całości spłacają zadłużenie za okres sprzed stycznia 2013 roku. Powyższą ocenę wspiera również to, iż zgodnie z kolejną – obok przypisywania oświadczeniu sensu, jaki

z treścią komunikatu wiązać mógł potencjalny, racjonalny odbiorca - dyrektyw wykładni oświadczeń woli powszechnie akceptowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wątpliwości interpretacyjne, które nie dają się usunąć w drodze ogólnych dyrektyw wykładni oświadczeń woli - tak jak w niniejszej sprawie - powinny być rozstrzygane na niekorzyść strony, która zredagowała tekst je wywołujący (in dubio contra proferentem)

(zob. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2016 roku, sygn. akt I CSK 1083/14, Legalis). Pozwani, jako wykonujący poszczególne przelewy nadawali im konkretne oznaczenie (tytuł), a zatem to ich winny obciążać negatywne konsekwencje zaistniałych wątpliwości.

Powyższe prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie (subsumpcję) art. 65 w zw. z art. 451

§ 1 k.c., jak również naruszenia art. 451 § 3 k.c. poprzez jego niezastosowanie. Skoro bowiem

ani pozwani nie skorzystali – w świetle poczynionych ustaleń - z przysługującego

im uprawnienia do wskazania roszczenia, które zaspokajają (art. 451 § 1 k.c.), ani wierzyciel nie wystawił stosownego pokwitowania (451 § 2 k.c.), to zastosować należało art. 451 § 3 k.c.

i przyjąć, że spełnione świadczenie podlegało zaliczeniu na poczet długu najdawniej wymagalnego, a zatem zgodnie z treścią pisma powódki z dnia 16 grudnia 2016 roku, przedłożonego przez powódkę w toku postępowania apelacyjnego.

Oznacza to, iż zaskarżony wyrok nie odpowiadał prawu, a powództwo zasługiwało

na uwzględnienie w części, w której nie doszło do cofnięcia pozwu. Z tego względu Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., o czym orzekł w pkt. I. sentencji wyroku. Konsekwencją zmiany wyroku Sądu Rejonowego była zmiana rozstrzygnięcia o kosztach procesu i zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kwoty 3.196,00 zł. Podstawą orzeczenia w tym zakresie był art. 100 zd. 2 k.p.c. Na pozwanych został nałożony obowiązek

zwrotu na rzecz powódki wszystkich poniesionych przez nią kosztów, ponieważ powódka uległa pozwanym tylko co do nieznaczej części swojego żądania (11%, tj. w części, w której postępowanie zostało umorzone).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98

§ 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., obciążając nimi pozwanych. Na łączną kwotę 1.996,00 zł złożyła się opłata od apelacji w kwocie 796,00 zł oraz zwrot kosztów zastępstwa prawnego należnych powódce, reprezentowanej przed Sądem Okręgowym przez zawodowego pełnomocnika, ustalonych na kwotę 1.200,00 zł na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 5 listopada 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Małgorzata Balcerak – Tkacz Mariusz Jabłoński Milena Gardocka - Kaczmarczyk